

## Arrest

**nr. 317 624 van 28 november 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE**  
**Korte Van Ruusbroecstraat 48**  
**2018 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juli 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 13 januari 2014 huwde verzoeker met een Belgische onderdaan in Marokko.

Op 30 juli 2014 werd aan verzoeker een F-kaart afgeleverd.

Op 27 augustus 2015 werd aan verzoeker een nieuwe F-kaart afgeleverd.

Op 7 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 20 januari 2017 werd de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn echtgenote door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 24 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind.

Bij vonnis van 14 september 2017 werd aan verzoeker door de jeugdrechtbank van Antwerpen een contactverbod opgelegd tussen hem en zijn minderjarig kind omwille van door hem gepleegd intrafamiliaal geweld.

Op 25 oktober 2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, met 5 jaar probatie-uitstel, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, woonstschennis, vernieling of beschadiging/verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen.

Op 14 augustus 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens belaging, diefstal met braak-inklimming en valse sleutels, slagen en verwondingen – opzettelijke slagen.

Op 29 augustus 2018 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 4 februari 2019 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

Op 4 februari 2019 legde de gemachtigde een inreisverbod op voor de duur van acht jaar.

Op 5 maart 2019 diende verzoeker een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 12 april 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 februari 2020 nam de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 233 634 van 6 maart 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Bij arrest nr. 239 454 van 4 augustus 2020 werd de afstand van het geding vastgesteld bij de behandeling van de zaak ten gronde.

Op 14 juli 2021 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 dagen wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.

Op 31 augustus 2021 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden + 15 maanden wegens slagen aan partner, wapens-verboden wapen-fabricatie/verkoop/invoer/dragen, opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 2 februari 2022 legde de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten op aan verzoeker (bijlage 13).

Op 8 september 2022 werd verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens belaging, onbruikbaarmaking van voertuig, woonstschennis bij nacht.

Op 3 juli 2024 nam de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft hiertegen beroep getekend bij de Raad. Bij arrest nr. 317 624 van 28 november 2024 heeft de Raad dit beroep verworpen.

Op 3 juli 2024 legde de gemachtigde ook een inreisverbod van vijftien jaar op.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de Heer:*

*Naam : (...)*

*voornaam : (...)*

geboortedatum : (...)  
geboorteplaats : (...)  
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.07.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 08.02.2019.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1 , vierde lid van de Wet 15/12/1980:

[ ] Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 25.10.2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf met probatie uitstel 5 jaar door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, woonstschennis met geweld/bedreigingen/braak, belaging, beschadig-vernieling-verwijderen of verplaatsen van grenspalen, beschadiging-vernieling-omhakken of beschadigen van bomen.

Op 14.08.2018 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor belaging, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 14.07.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 dagen gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.

Op 31 .08.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden + 15 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen aan partner, wapens-verboden wapen-fabricatie/verkoop/invoer/dragen, opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 08.09.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor belaging, onbruikbaarmaking van voertuig, woonstschennis bij nacht.

Uit het vonnis van 08.09.2022 blijkt dat betrokkene zich schuldig maakte aan een feit van belaging ten nadele van zijn ex-partner. Hij drong 's nachts haar appartementsgebouw binnen en beschadigde ook haar voertuig. Het gedrag van betrokkene getuigt van een gebrek aan respect voor de psychische integriteit integriteit [sic] van zijn ex-partner. Betrokkene heeft zijn ex-partner wetens en willens belaagd en wist dat hij door zijn optreden haar rust ernstig zou verstoren. Betrokkene stond ten tijde van de feiten onder een straat- en contactverbod en was dus goed op de hoogte van de gespannen situatie die er mede door zijn eigen toedoen reeds voordien was ontstaan. Dergelijk geweld kan onder geen beding worden geduld. De aard en ernst van de gepleegde feiten en de relationele context waarin deze werden gepleegd; het gemak en de vanzelfsprekendheid waarmee de litigieuze feiten werden gepleegd getuigt van een criminele ingesteldheid. Het lijdt geen twijfel dat de door betrokkene gepleegde feiten van aard waren om zijn slachtoffer ernstig te verontrusten en in verwarring te brengen.

Betrokkene werd reeds 3 maal veroordeeld wegens gelijkaardige feiten. Hij is bijzonder hardleers en niet aan zijn proefstuk toe.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

*Betrokkene werd op 22.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij wenst niet overgeplaatst te worden naar een Marokkaanse gevangenis. Hij weigerde om het hoorrechtenformulier in te vullen. Hij tekende wel voor ontvangst maar zegt er meteen bij dat hij deze niet zal invullen. Hij wil niet terugkeren naar Marokko. Hij heeft volgens eigen verklaring een zoon in België en wil hem blijven zien. Hij zou bezig zijn om het contactverbod met zijn zoon ongedaan te maken via de Rechtbank.*

*Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.*

*In het hoorrecht ingevuld op 22.06.2018, verklaarde hij een partner te hebben in België evenals een minderjarige zoon. Betrokkene is gescheiden van zijn Belgische echtgenote en leeft gescheiden van zijn Belgische zoon. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd bovendien een contactverbod opgelegd tussen de minderjarige en zijn vader. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer [sic] het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.*

*Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit moment een gezinsleven onderhoudt in de zin van het artikel 8 EVRM. Hij ontvangt sinds 03.05.2023 geen bezoek meer in de gevangenis.*

*Betrokkene werd op 27.08.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 07.11.2016 kreeg hij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21) gezien betrokkene sedert 20.04.2016 niet meer samenwonend is met het kind (referentiepersoon) en de moeder van het kind.*

*Betrokkene bekwam opnieuw het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 24.02.2017 in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 29.08.2018 kreeg hij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21).*

*Betrokkene diende op 05.03.2019 een verzoek tot internationale bescherming in. op 12.04.2019 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."*

## 2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verzoekschrift nieuwe stukken voegt, waaronder een "overzicht bezoek gevangenis" en "betalingsbewijs alimentatie zoon". De Raad mag echter in de huidige procedure enkel rekening houden met de stukken die bij de gemachtigde voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc). Nu niet blijkt dat deze stukken reeds voorlagen op 3 juli 2024, kan de Raad er geen rekening mee houden. Ten overvloede blijkt dat wat betreft het eerste stuk dit overeenkomt met het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat verzoeker sinds 3 mei 2023 geen bezoek meer in de gevangenis heeft ontvangen.

## 3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

*"II. Wat betreft de gegrondheid*

*II.1 Gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring (art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet)*

*a)*

*Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

*Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite als in rechte correct zijn.*

*Terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden.*

*Hoewel verzoeker kennis kreeg van de motieven van de beslissingen van verweester, doch rechtvaardigen deze de bestreden beslissingen niet.*

*Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.*

*In casu miskent verweester dit.*

*b)*

*De beslissing van verweester miskent tevens art. 8 §1 en §2 EVRM, het recht op privé- en familieleven.*

*De beslissing van 23.11.2020 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2, § 2 Vreemdelingenwet.*

*c)*

*De beslissing miskent tevens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en houdt onvoldoende rekening met het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven.*

*d)*

*-Verzoeker werd op 27.8.2015 in het bezit van een F-kaart.*

*Op 7.11.2016 kreeg hij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21) gezien verzoeker sedert 20.4.2016 niet meer samenwonend is met zijn zoon en de moeder van zijn kind.*

*Hij mocht op 24.2.2017 opnieuw verblijfsrecht bekomen als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn minderjarig Belgisch kind.*

*Verzoeker verloor zijn verblijfsrecht op 29.8.2018 opnieuw.*

*Verzoeker heeft een advocaat in het kader van de tweedelijnsbijstand aangesteld gekregen teneinde een gerechtelijke procedure op te starten voor contactherstel met zijn minderjarige zoon.*

*Verzoeker heeft in het verleden steeds contacten onderhouden tot hem een contactverbod werd opgelegd. Er werd door hem de opgelegde onderhoudsbijdrage van 70,00 Euro per maand betaald.*

*Verweester heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker conform art. 8 EVRM.*

*De beslissing houdt tevens een schending uit van het hoger belang van het kind daar bij een verwijdering van het Belgisch grondgebied van verzoeker de contacten tussen vader en kind ernstig worden verstoord.*

*Verweerster stelt dat op heden geen informatie voorligt van het onderhouden van een gezinsleven door verzoeker doch voert geen verder onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker.*

*De beslissing maakt aldus wel degelijk een schending uit van art. 8 EVRM en verzoeker dient de mogelijkheid te hebben alsnog verblijf te regulariseren.*

*De beslissing houdt tevens een schending uit van het hoger belang van het kind daar bij een verwijdering van het Belgisch grondgebied van verzoeker de contacten tussen vader en kind ernstig worden verstoord.*

*De motivering van verweerster dat er geen poging werd gedaan om zijn verblijf te regulariseren faalt dan ook naar recht daar verzoeker wel degelijk werkt aan contactherstel met zijn zoon en op basis daarvan zijn verblijfsaanvraag zal indienen.*

*Verzoeker vordert het inreisverbod nietig te verklaren ten einde hem de mogelijkheid te geven terug te keren naar België aangezien hij hier zijn leven heeft opgebouwd, zijn vriendin, kennissen, familie, kind wonen allemaal in België.*

*Anderzijds wenst verzoeker tevens een nieuwe aanvraag in te dienen ten einde hersteld te kunnen worden in zijn vorige administratieve toestand en zou hij-voor zover hij verwijderd wordt van het Belgisch grondgebied- in de mogelijkheid moeten zijn om terug te keren.*

e)

*Verzoeker heeft in België een gezin opgebouwd.*

*Het opleggen van een inreisverbod maakt dan ook een ernstige schending uit van art. 8 EVRM"*

Na een korte uiteenzetting over de procedurele feiten in 2015, 2016, 2017 en 2018 stelt verzoeker dat hij een advocaat heeft gekregen teneinde een gerechtelijke procedure op te starten voor contactherstel met zijn minderjarige zoon. Hij had met zijn zoon contact tot hem een contactverbod werd opgelegd. Hij betaalde wel de opgelegde onderhoudsbijdrage van 70 euro per maand. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met zijn gezinsleven op grond van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stelt dat er geen informatie voorligt voor het onderhouden van een gezinsleven maar voert geen verder onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker zodat de beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en hij de mogelijkheid moet hebben zijn verblijf te regulariseren. Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ook een schending uitmaakt van het hoger belang van het kind, omdat de contacten tussen vader en kind ernstig worden verstoord. Tot slot gaat verzoeker in op het motief van de gemachtigde dat hij niet heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren. Dit klopt niet aangezien hij werkt aan contactherstel met zijn zoon en op basis daarvan een verblijfsaanvraag zal indienen. Verzoeker wil kunnen terugkeren naar België aangezien hij hier zijn leven heeft opgebouwd en zijn vriendin, kennissen, familie en kind allemaal in België wonen. Hij beoogt een herstel in zijn vorige administratieve toestand.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde toestaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder blijkt dat volgens de aanhef van artikel 74/11, § 1 de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde steunt zich in eerste instantie op de vele opgelopen veroordelingen door de correctionele rechtbank van Antwerpen, waaronder meermaals voor opzettelijke slagen en verwondingen, en een veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen voor belaging, woonstschennis bij nacht en onbruikbaarmaking van een voertuig van zijn ex-partner. Vervolgens houdt hij ook rekening met verklaringen van verzoeker, waarin hij stelde niet te willen terugkeren naar Marokko en dat hij bezig zou zijn om via de rechtbank het contactverbod met zijn zoon in België ongedaan te maken. De gemachtigde verwijst ook naar een eerder gehoor met verzoeker waarin hij

verklaarde een partner en een minderjarige zoon te hebben. Echter, gelet op het feit dat verzoeker gescheiden is van zijn partner, dat de jeugdrechtsbank van Antwerpen een contactverbod heeft opgelegd tussen de minderjarige zoon en verzoeker, dat verzoeker sedert 12 september 2018 is onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht van verblijf van meer dan drie maanden, dat een verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde negatieve impact heeft op het leven van dat kind als wanneer het gezin samenwoont en dat zijn verzoek tot internationale bescherming in 2019 werd geweigerd, heeft de gemachtigde besloten dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk is. De gemachtigde besluit dat gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde zowel gemotiveerd waarom een inreisverbod werd opgelegd, als waarom een lange termijn van 15 jaar in casu verantwoord is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod en de duur ervan zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij betreft dit op de beoordeling door de gemachtigde van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Dit wordt infra onderzocht.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:*

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

*De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.*

*§ 3. (...)*”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*In het kader van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar zijn minderjarig kind in België. Hij verwijst daarnaast naar het leven dat hij hier heeft opgebouwd, naar zijn vriendin, kennissen en familie die allen in België wonen."*

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kijkt de Raad in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59 ).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ( EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd wat betreft het gezins- en familieleven: *"Betrokkene werd op 22.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij wenst niet overgeplaatst te worden naar een Marokkaanse gevangenis. Hij weigerde om het hoorrechtenformulier [sic] in te vullen. Hij tekende wel voor ontvangst maar zegt er meteen bij dat hij deze niet zal invullen. Hij wil niet terugkeren naar Marokko. Hij heeft volgens eigen verklaring een zoon in België en wil hem blijven zien. Hij zou bezig zijn om het contactverbod met zijn zoon ongedaan te maken via de Rechtbank. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. In het hoorrecht ingevuld op 22.06.2018, verklaarde hij een partner te hebben in België evenals een minderjarige zoon. Betrokkene is gescheiden van zijn Belgische echtgenote en leeft gescheiden van zijn Belgische zoon. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd bovendien een contactverbod opgelegd tussen de minderjarige en zijn vader. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht*



*op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer [sic] het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit moment een gezinsleven onderhoudt in de zin van het artikel 8 EVRM. Hij ontvangt sinds 03.05.2023 geen bezoek meer in de gevangenis. Betrokkene werd op 27.08.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 07.11.2016 kreeg hij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21) gezien betrokkene sedert 20.04.2016 niet meer samenwonend is met het kind (referentiepersoon) en de moeder van het kind. Betrokkene bekwam opnieuw het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 24.02.2017 in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 29.08.2018 kreeg hij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21)."*

Er blijkt aldus dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven heeft weerhouden, al is hij verder wel overgegaan tot een belangenafweging. Uit het administratief dossier blijkt dat het minderjarig kind van verzoeker in mei 2013 in België is geboren. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is verzoeker sedert 20 april 2016 niet meer samenwonend met het kind en de moeder van het kind. De echtscheiding werd uitgesproken op 20 september 2016. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen sectie familie- en jeugdrechtbank van 20 december 2016 werd een verblijfsregeling vastgelegd voor het kind waarbij deze tweemaal per week opgehaald kon worden door verzoeker. Verzoeker moest erop toezien niet onder invloed van drank of drugs te zijn gedurende deze momenten. Bij vonnis van 14 september 2017 van de jeugdrechtbank van Antwerpen werd vastgesteld dat verzoeker driemaal werd uitgenodigd bij het Ondersteuningscentrum jeugdzorg (OCJ) zonder hieraan gehoor te geven waarna het dossier naar het parket werd doorverwezen. De jeugdrechter achtte het in het belang van het kind om een contactverbod op te leggen tussen verzoeker en diens kind. In september 2022 kwam de zaak weer voor de familie- en jeugdrechtbank, waarbij in het vonnis van 26 september 2022 het volgende valt te lezen: *"Moeder heeft de zaak opnieuw aanhangig gemaakt teneinde de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag te verkrijgen en vader te horen veroordelen tot betaling van een forfaitaire onderhoudsbijdrage van 150,00 euro per maand. Moeder verzoekt eveneens haar het kindergeld, de sociale en fiscale voordelen toe te kennen. Vader geeft aan zich naar de wijsheid te gedragen wat de beslissing aangaande het ouderlijk gezag betreft doch verzoekt de vordering tot verhoogde onderhoudsbijdrage af te wijzen als ongegrond. Wat de fiscale en sociale voordelen betreft gedraagt vader zich eveneens naar de wijsheid."* De familierechter gaat vervolgens over tot de volgende beoordeling: *"De rechtbank stelt vast dat vader thans in de gevangenis verblijft wegens schending van zijn contactverbod met moeder. Vader stelt geen vordering tot contact met de zoon zodat de rechtbank ervan uitgaat dat het totale gebrek aan omgang tussen vader en zoon bestendigd wordt. In de gegeven omstandigheden, gelet op de gehele afwezigheid van vader binnen de leefwereld van (...) en de onmogelijkheid tot overleg met moeder, acht de rechtbank het aangewezen om de uitoefening van het ouderlijk gezag exclusief aan moeder toe te kennen. [...]."*

De Raad kan aldus verzoeker niet volgen waar hij stelt in het verleden contact te hebben gehad met zijn zoon, althans niet wat betreft het actueel karakter van dit contact. Op basis van het voorgaande blijkt dat de jeugdrechter vanaf 14 september 2017 het contact tussen verzoeker en zijn minderjarig kind heeft verboden. Hieruit volgt dat het contact tussen verzoeker en zijn minderjarig kind reeds sinds 2017 door de jeugdrechter niet wenselijk wordt geacht in het belang van het kind waardoor de verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied niet gelijk staat met een "ernstige" verstoring van het contact tussen verzoeker en zijn kind zoals verzoeker poneert. Verzoeker toont bovendien niet aan dat de situatie gewijzigd is in de periode tussen het uitspreken van het contactverbod door de rechter en het nemen van de bestreden beslissing door de gemachtigde. Verzoeker haalt wel aan dat hij *"een advocaat in het kader van de tweedelijnsbijstand [heeft] aangesteld gekregen teneinde een gerechtelijke procedure op te starten voor contactherstel met zijn minderjarige zoon"*, maar toont niet aan dat deze gerechtelijke procedure daadwerkelijk is opgestart en wat het resultaat is van deze procedure. Ter zitting wordt ook bevestigd dat er geen nieuws is aangaande de beoogde opheffing van het contactverbod. Waar verzoeker stelt dat hij alimentatie betaalt voor zijn zoon en hiervan een stuk voegt bij het verzoekschrift, verwijst de Raad naar hetgeen hij onder rechtspleging heeft uiteengezet aangaande de nieuwe stukken. Ten overvloede blijkt hier onder meer uit dat verzoeker weliswaar twee maal een bedrag overschreef voor zijn zoon, doch dit weegt niet op tegen een door een rechter opgelegd contactverbod tussen verzoeker en zijn zoon. Verzoeker toont verder ook niet aan dat hij bijdraagt in de opvoeding van het kind. Er blijkt uit het betoog veeleer dat verzoeker het contactverbod ongedaan wil laten maken teneinde zich terug in zijn vorige administratieve toestand hersteld te zien, zoals verzoeker zelf aanhaalt. Ook al wordt normaal gezien een beschermingswaardig gezinsleven tussen een ouder en een minderjarig kind vermoed en kan maar in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd dat dit contact is verbroken of dat het beschermingswaardig gezinsleven is verbroken, moet de Raad vaststellen dat dit in casu

het geval is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn minderjarig kind een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan verzoeker verder ook niet volgen waar hij stelt dat de gemachtigde geen verder onderzoek heeft gedaan naar zijn persoonlijke situatie. De gemachtigde heeft wel degelijk onderzoek gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker. Hij is uitgebreid ingegaan op de relatie van verzoeker met zijn ex-vrouw en minderjarig kind en heeft hier op afdoende wijze naar verwezen in de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde zich niet afdoende heeft geïnformeerd over het gezinsleven om met kennis van zaken te kunnen oordelen. Verzoeker laat de door de gemachtigde aangehaalde motieven volledig onbesproken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 22 mei 2024 het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht heeft ondertekend zonder over te gaan tot het invullen van het formulier. Verzoeker heeft de kans gekregen zijn persoonlijke situatie toe te lichten maar opteerde ervoor dit niet te doen. Verzoeker kan aldus niet dienstig aanvoeren dat er geen voldoende onderzoek werd gedaan naar zijn persoonlijke situatie.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn “vriendin, familie, kennissen” in België en dat hij hier een gezin heeft opgebouwd, laat hij na dit verder toe lichten in zijn verzoekschrift. In deze kan dan ook worden verwezen naar wat eerder werd gezegd over het niet-invullen van de vragenlijst hoorplicht. Bijkomend blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in zijn gehoor van 22 juni 2018 verklaarde dat zijn ouders, vijf broers en een zus allemaal in Casablanca verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker stelt dat hij de mogelijkheid moet krijgen om zijn verblijf alsnog te regulariseren en dat hij op basis van zijn contactherstel met zijn zoon een verblijfaanvraag zal indienen wijst de Raad naar wat vooraf is gegaan. Verzoeker slaagt er niet in zijn beweringen met betrekking tot het contactherstel met zijn zoon te staven waardoor de Raad hem hier niet in kan volgen. Waar verzoeker ook nog aanvoert dat het motief van de gemachtigde niet klopt dat hij geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren, kan de Raad verzoeker in die zin volgen dat verzoeker in het verleden tal van procedures heeft aangevat om een verblijfsrecht te bekomen, maar er blijkt niet dat in het bestreden inreisverbod naar dit motief wordt verwezen. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling van toepassing is op een beslissing tot verwijdering. Thans maakt evenwel een inreisverbod het voorwerp uit van het beroep. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES